

Teesejä vallankumouksesta

Vallankumouksen on oltava sorron, riiston ja alistamisen (eli ylivallan) rakenteiden hävittämistä.

- Ylivallan muodot nivELYVÄT toisiinsa, siksi ne on myös purettava kokonaisuutena.
  - Ylivallan muodoista esimerkiksi imperialismi, kolonialismi, rasismi ja moderni valtio kuuluvat kapitalistisen maailmanjärjestelmän syntyhistoriaan ja kehitysprosesseihin, versovat niistä, mutta kasvavat osittain irralleen ja saattavat elää edelleen kapitalismin kadottua. Jotkin muut muodot, kuten patriarkalismi ja spesismi (lajisorto), voivat puolestaan olla alkuperältään tästä historiasta erillisiä, mutta sen valtavasti vahvistamia. Syntyhistoriasta riippumatta kaikki nämä ylivallan rakenteet on kumottava, koska ne yhdessä ja erikseen edustavat samankaltaista hierarkista logiikkaa.
- Vallankumous on luokkavallan kumoamista.
  - Tänä päivänä luokkavalta on porvarillisen luokan valtaa, jonka kumoaminen merkitsee työn riiston lopettamista.
- Vallankumous ei ole sama asia kuin kapina.
  - Kapina on reaktio suhteessa vallitsevaan tilanteeseen. Kapina on arvokasta ja vallankumoukselle suosiollista, mutta ei yksinään riittävää.
  - Kapina on reaktiivista, vallankumous aktiivista.

- Kapina reagoi vanhaan, vallankumous asettaa positiivisen tavoitteen
- Vallankumous on katkos suhteessa vanhaan järjestelmään.
  - Katkosta voidaan ajatella joko ajallisesti tai suhteessa tilaan. Tilassa vallankumous merkitsee yhteisöllistä organisaatiota, joka toimii vastaloogisesti suhteessa vallitsevaan järjestelmään. Vastavallan pesäkkeet luovat tiloja, joiden kautta vallankumousta voidaan ajan myötä levittää ja kasvattaa. Ajallisesti vallankumous on katkos suhteessa menneisyyteen
  - Vanha valta on kokonaisuus, joka hallitsee kaikkea elämää ja pyrkii kesyttämään kaiken muutoksen. Vallankumous katkaisee tämän jatkuvuuden. Se merkitsee autonomiaa.
- Vallankumous on pääoman ja työn sekä pääoman ja luonnon välillä vallitsevan kuolettavan ristiriidan poistamista, eli työn itsenäistymistä, yhteisresurssien organisoimista ja ei-inhimillisenkin luonnon itsetoteutuksen maksimoitumista.

Vallankumouksen tunnuspiirteet ovat prosessuaalisuus ja kokonaisvaltaisuus.

- Vallankumous ei ole yksi tapahtuma eikä kumoa vain yhtä asiaa.
  - Vallankumous äkkinäisenä vallan – esimerkiksi valtiovallan – haltuunottona jättää liian monta asiaa ennalleen. Vallankumouksessa on kumottava kapitalistista luokkavaltaa tukevat rakenteet: tämä vaatii pitkäjänteistä ja monialaista työtä, josta äkkinäisen vallankumouksen hetki tai hetket voivat olla osia.
  - Historia tuntee vallankumouksia, joissa jokin yksittäinen ylivallan muoto on kumottu, mikä on sinänsä ilahduttavaa, mutta kuten kokemus osoittaa, samalla riittämätöntä.
- Vallankumous ei merkitse valtiollisen vallan haltuunottoa, vaan sen korvaamista.
- Vallankumouksessa ei ole lopullisesta muodostaan radikaalisti poikkeavaa siirtymävaihetta, vaan vallankumous etenee kommunisaationa eli yksityisomaisuuden sijaan yhteisen elämän luomisena (esimerkiksi

tuotantovälineiden haltuunottona, ruoka- ja terveydenhuoltoma, omaehtoisena kasvatuksena, kulttuurina ja niin edelleen).

- Kyse ei ole yksittäisestä hetkestä, vaan pitkästä kamppailusta, joka vaatii pitkän kamppailun logiikkaa.
  - Siirtyminen ei ole suora (utopia ei ole koskaan valmis), mutta edellytysten luominen tapahtuu tässä ja nyt, samoin kuin vastavallankumouksen edellytysten poispyyhkiminen.

Vallankumous syntyy rinnakkaisvaltana ja rinnakkaisvallasta.

- Rinnakkaisvalta kasvaa vanhan vallan tyhjäksi jättämälle alalle, se etenee vanhaan valtaan syntyvissä raiioissa. Rinnakkaisvallassa arkea otetaan haltuun pala palata ja kerros kerrokselta.
  - Vallankumouksen tekeminen ja romahdukseen reagoiminen ovat yhtä. Romahduksen askelmat, kriisit, luovat vallankumoukselle mahdollisuuksia ja pakkoa, ja selviytymisen strategia ja rakenteet ovat rinnakkaisvallallisia.
- Rinnakkaisvalta on valtiovaltaa haastavaa, ei sen oloa helpottavaa saati tukevaa.
- Rinnakkaisvallan luonne ei voi olla ristiriidassa sen päämäärien kanssa – halutunkaltaiset rakenteet ja käytännöt luodaan jo nyt ilman lopullisen päämäärän kanssa ristiriidassa olevaa välivaihetta.
  - Näin ollen vallankumous on prosessi erillistäviä (välineellistäviä, hierarkisoivia ja riistäviä) luokkia ja luokkarakenteita vastaan.
  - Vallankumous on autonomian rakentamista, perustuen työn ensisijaisuuteen ja vastakkaisuuteen suhteessa pääomaan.
  - Vallankumousta tehdään tässä ja nyt, immanenttina utopiana.
    - Immanentti utopia merkitsee jokapäiväisen toimintalogiikan muutosta. Se voi tarkoittaa esimerkiksi kommuunien perustamista ja uusien, kapitalismin ulkopuolella toimivien tuotantotapojen ja talousmuotojen kehittämistä. Se luo katkoksen vanhaan, mutta ei määrää pysyvästi,

millaisia näiden muotojen tulisi olla. Immanentteja utopioita voi olla useita erilaisia.

- Transsendentti utopia puolestaan merkitsee perinteistä ajatusta, että vallankumoukseen valmistaudutaan ja sen eteen uhrataan kaikki nykyisyys. Se ilmaisee olevansa yksi, fiksattu totuus, joka korjaa kaiken mikä maailmassa on pielessä. Tästä syystä transsendenttia utopiaa voidaan kutsua myös autoritaariseksi utopiaksi. Vihreä vallankumous ei voi olla autoritaarinen.

Vallankumous tarvitsee onnistuakseen objektiivisten ja subjektiivisten edellytysten toteutumisen.

- Objektiivisillä edellytyksillä tarkoitetaan asiain oikeaa materiaalista tilaa, ja subjektiivisillä edellytyksillä riittävän laajalle levinnyttä ymmärrystä noista edellytyksistä. Kumman tahansa puuttuessa nousee vallankumouksen tie mitä varmimmin pystyyn.
- Subjektiivisiä edellytyksiä ei muodostu, jos työläiset eivät tunnista itseään työläisiksi tai jos he objektiivisesti ovat suorastaan työlaisaristokratiaa. Esimerkiksi Suomessa kaikki hyötyvät keskusalueen periferiaa riistämällä saavuttaneista eduista, mikä tekee subjektiivisesta ymmärryksestä vaikeaa. Kaikki keskusalueella eivät kuitenkaan ole kaiken aikaa oloutettuja, sopeutuneita ja kesytettyjä vallitsevaan tuotantorakenteeseen, vaan kokevat olevansa ja osittain ovatkin sen ulkopuolella. Heidän ja yhteiskunnallisesta tuotantoprosessista syrjäytettyjen kohdalla on mahdollisuus sekä subjektiivisten että objektiivisten edellytysten toteutumiseen.
- Objektiiviset olosuhteet etenevät, kun yhteiskunnallinen entropia lisääntyy; tämä ei kuitenkaan takaa subjektiivisten edellytysten paranemista.
- Vallankumouksellisen tilanteen pitkittyminen ja vallankumouksen tekemättäjättäminen johtavat fasismiin. Fasististen ja muiden totalitarististen järjestelmien nousua edeltää usein epäonnistunut tai tekemättä jäänyt

vallankumous.

Vallankumous on moneutta.

- Niin vallankumouksellisten tavoitteiden, agendojen ja lähtökohtien kuin vallankumouksellisten toimijoidenkin tulee olla toisiinsa komplementaarisessa suhteessa suplementaarisen sijaan, eli näiden on täydennettävä toisiaan tasavertaiselta ja itsenäiseltä pohjalta omista lähtökohdistaan. Ne eivät korvaa toisiaan, vaan ovat toinen toistensa tukia ja edellyksiä.
- Koska monet kapitalismin piirteet nivELYTÄVÄT toisiinsa (eli ovat elimellisessä yhteydessä, toinen toisiaan tarvitte ja ruokkien), on vallankumouksen alueiden ja vallankumouksellisten ryhmien nivellyttävä toisiinsa. Vallankumouksellinen työ on intersektionalista, ei vain yhtä yhteiskunnan aluetta koskevaa.
  - Intersektionalismi ei saa tarkoittaa taantumista identiteettipolitiikkaan, eli rusinoiden poimimiseen muodikkaista kamppailuista.
- On ammennettava koko laajasta vallankumouksen ja vastarinnan historiasta, jumiutumatta yhteen virtaukseen tai kaanoniin. On opittava virheistä, ja ennakkoluulottomasti omaksuttava se mikä on toiminut.
- Vallankumouksen on jäljiteltävä Elämää. Elämä selviytyy moneutumalla, samoin on vallankumouksen laita.
  - Kaikkia muniä ei tule laittaa samaan koriin.

Vallankumous saa voimaa utopioista ja välttämättömyydestä.

- Vallankumous tehdään asteittain, ei kertarysäyksellä, vaikkakin pidemmän tähtäimen tavoitteen innoittamana.
- Liian kaukainen lupaus ei ole lupaus, vaan petos.
- Vallankumous tarvitsee unelmia, utopioita. Jollei usko parempaan, kyynistyy ja tyytyy helposti huonompaan.
- Luodessaan vapautettaja alueita, toimintoja ja ajatuksia, vallankumous luo

samalla oman onnistumisensa edellytyksiä ja vallankumouksen tekijöitä, eläjiä, subjekteja. Muodostuu vallankumouksen myytti, kokonaisvaltainen elämää edistävä hahmo.

- Samoin toivo syntyy osana vallankumouksen prosessia, vaihtoehdottomuuden, toivottomuuden ja puutteen kohtaamisesta. Tällainen toivo elää konkreettisena utopiana ja konkreettisesta utopiasta. Konkreettinen utopia tuntee vallankumouksen kulloisetkin subjektiiviset ja objektiiviset edellytykset. Se on matkalla ja sillä on matkasuunnitelma.
- Vallankumouksen motivaatio on välttämättömyydessä. "Tilanne ei voi jatkua näin, meidän on säilyttävä hengissä". Vallankumous voi olla hätäjarru jyrkännettä kohti syöksyvässä junassa.

Vallankumous on valtiovastainen, koska moderni valtiokäsitys ja valtion rakenteet (kuten parlamentarismi, vallan kolmijako ja niin edelleen) ovat kapitalismin historiallisesti muotoilemia, ja siten siihen erottamattomasti kuuluvia.

- Suurin osa institutionalisoidusta vallasta on luokkavaltaa, ja valtio on aina luokkavaltio.
- Valtion olemus Suvereenina (esimerkiksi väkivallan monopolina) sotii moneutta ja siten vallankumousta vastaan. Valtio on aina vallankumouksen vihollinen.
  - Valtio sovittaa näennäisesti sellaiset ristiriidat, jotka yhteiskunnan tasolla ovat valtiosta huolimatta olemassa. Luokkakompromissi on ollut aina petos, jopa hallitsevien luokkien ja kätyriluokkien välillä.
- Vallankumoukselliset ovat aiemmin turvautuneet uuden valtion luomiseen – eivät pahuuttaan, vaan puolustautuekseen ottamalla haltuun valtion väkivaltakoneisto; mutta uimaria ei voi suojata haarniskalla.
- Valtiovaltaan turvautumattomuus ei ole ongelmatonta, mutta se on pragmatismia ja terveen järjen sanelemaa.

- Valtio ei kuoleudu, se on tapettava; emme voi unohtaa, että ylärakenteen katoaminen ei tapahdu sen vanhennuttua, vaan vasta kun se pakotetaan häviämään.
  - Pelkistetyimmillään valtio on tietyn alueen yksinoikeudellinen väkivaltakoneisto. Valtio käyttää sekä subjektiivista väkivaltaa (eli väkivaltaa jolla on nimettävissä oleva tekijä ja kohde, kuten esimerkiksi poliisi ja mielenosoittaja), että objektiivista väkivaltaa, joka seuraa valtion ylläpitämistä rakenteista (esimerkiksi tuotantoeläinten kohtelu, epätasainen tulonjako, köyhyys, jne.). Näiden lisäksi voidaan vielä puhua symbolisesta väkivallasta, kun vallitsevat merkitysjärjestelmät estävät tai sorsivat toisenlaisia merkitysjärjestelmiä (esimerkiksi vaatetus, puhe- ja kirjoitustapa, jne.). Objektiivinen ja symbolinen väkivalta usein normalisoituvat, eli jäävät näkymättömiin, vaikka ne ovat paljon subjektiivista väkivaltaa massiivisempia.
  - Jos väkivallattomuus merkitsee objektiivisen väkivallan passiivista tukemista, se ei oikeastaan ole väkivallattomuutta. Koska reformismi on sitoutunut valtioon ja valtio merkitsee objektiivista väkivaltaa, on reformismi väistämättä väkivaltaista. Kaikki vallankumouksellisuus sen sijaan ei ole väkivaltaista.

Vallankumous on internationalistista ja solidaarista.

- Vallankumous ei ole turvassa niin kauan kuin yksikin kapitalisti himoaa voittoja.
- Kapitalismi on erilaisista paikallisista toteutumisistaan huolimatta koko maapallon kattava järjestelmä, joka vaatii kasvua. Siksi vallankumous aidoimmillaan on maailmanvallankumous.
- Vallankumous on internationalistinen, kansojen, ryhmien ja paikallisidentiteettien välinen ja niiden solidaarisuuden yhdistämä.
  - Internationalismi ei merkitse globalisaation (toisin sanoen imperialismin)

hyväksymistä.

- Internationalismi ei merkitse paikallisten identiteettien (esimerkiksi kansojen tai muiden etnisten tai uskonnollisten identiteettien) ja kulttuurien homogenisoimista.
- Kapitalismi on globaali ilmiö, jonka erilaiset muodot nivELYVÄT toisiinsa. Vallankumous saa erilaisia muotoja erilaisissa olosuhteissa (tuotantomuodot, kauppa, kulttuuri, ilmasto ja maantiede, jne.), mutta näiden moninaisten paikallisten vallankumousten on nivellyttävä toisiinsa.
  - Paikallisina vallankumoukset myös etenevät eri tahtiin ja eri reittejä. Tämä on toivottavaa moneutta ja tukee vallankumouksen rihmastollisuutta.
  - Vaikka vallankumoukselle on aina oma paikallinen muotonsa, se ei voi olla yhden etnisen ryhmän tai minkään muunkaan identiteettiryhmän etujen ajamista; yhden ryhmän vallankumouksesta tulee yhden asian vallankumous, joka palauttaa ylivallan.
  - Internationalismi merkitsee finalisaatioprosessin (eli kaikkien elämäntapojen yhdenmukaistumisen ja paikalliskulttuurien häviämisen) katkaisemista ja uutta moneutumista esimerkiksi uudelleenalkuperäiskansaistumisen kautta.
  - Anti-imperialististen kamppailujen tukeminen ei saa olla kritiikitöntä, eikä myöskään päällepäsmäröivää.
  - Maalla on turha huutaa, kun merellä on hätä. Paremmassa luokka-asemassa olevan (esimerkiksi keskusalueen) ei pidä "ylhäältä käsin" neuvoa heikommassa asemassa olevan (esimerkiksi periferian) taistelujen tärkeysjärjestystä.
  - Vallankumous ottaa oman narratiivinsa kullakin alueella. Vallankumouksen prosessia ei voi sanella toisaalta, eikä valmista vallankumouksen mallia voida viedä.
  - Viholliseni vihollinen voi olla myös minun viholliseni, eikä ystävä tai edes liittolainen.